

คอลัมน์ “จากท่าพระจันทร์ถึงสนามหลวง”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันจันทร์ที่ 3 มกราคม 2543

ดวงดาราในวงวิชาการเศรษฐศาสตร์

รังสรรค์ ฤษะพรพันธุ์

วุฒิสภาแห่งสหรัฐอเมริกาให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งนายลอว์เรนซ์ ซัมเมอร์ส (Lawrence H. Summers) ให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังสืบต่อจากนายโรเบิร์ต รูบิน (Robert Rubin) เมื่อต้นเดือนกรกฎาคม 2542 โดยที่มิใช่มติเอกฉันท์ นับเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยในจำนวนไม่กี่คนที่มีโอกาสได้เข้าสู่ตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง อาจารย์มหาวิทยาลัยที่ได้ดำรงตำแหน่งนี้ก่อนนายซัมเมอร์ส ก็คือ นายยอร์จ ชูลต์ส (George Shultz) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในรัฐบาลประธานาธิบดีริชาร์ด นิกสัน ปี 2515

ซัมเมอร์สเกิดเมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2497 พอล แซมมวลสัน (Paul Samuelson) เป็นญาติข้างพ่อ และเคนเน็ธ อาร์โรว์ (Kenneth J. Arrow) เป็นญาติข้างแม่ ทั้งแซมมวลสันและอาร์โรว์ต่างได้รับรางวัลโนเบลสาขาเศรษฐศาสตร์ ซัมเมอร์สสำเร็จการศึกษาวิชาเศรษฐศาสตร์ ทั้งระดับปริญญาตรี (ปี 2518) และระดับปริญญาเอก (ปี 2525) จาก M.I.T. เมื่อสำเร็จการศึกษา มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดรับเป็นอาจารย์ โดยให้ตำแหน่งศาสตราจารย์ขณะเมื่ออายุเพียง 28 ปี สร้างความฮือฮาแก่วงวิชาการเศรษฐศาสตร์ แต่ซัมเมอร์สก็ได้สร้างความผิดหวังแก่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดและวงวิชาการเศรษฐศาสตร์ ตลอดระยะเวลาประมาณทศวรรษเศษที่ซัมเมอร์สอยู่ในโลกวิชาการ เขาได้ผลิตงานวิชาการในระดับที่เป็นการบุกเบิกพรมแดนแห่งความรู้ ทั้งในด้านตลาดแรงงาน ตลาดการเงิน และการภาษีอากร ผลงานวิชาการอันโดดเด่นทำให้ซัมเมอร์สได้รับรางวัล John B. Clark Award

ซัมเมอร์สสนใจการเมือง และใฝ่ฝันที่จะมีบทบาทในการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ ในปี 2531 เขากระโดดเข้าไปเป็นที่ปรึกษานายไมเคิล ดูกาทิส (Michael Dukakis) ซึ่งสมัครแข่งขันเป็นตัวแทนพรรคเดโมแครตในการเลือกตั้งประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา เมื่อนายดูกาทิสตกม้าตาย ซัมเมอร์สหันเข็มมุ่งไปสู่ตำแหน่งหัวหน้าเศรษฐกิจ (Chief Economist) หรืออีกนัยหนึ่งรองประธานาธิบดีธนาคารโลกระหว่างปี 2534-2536 ครั้งในปี 2536 เขาก้าวไปรับตำแหน่งปลัดกระทรวงการคลัง มีหน้าที่รับผิดชอบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และเขยิบขึ้นไปเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในปี 2538 จนท้ายที่สุดดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตั้งแต่วันที่ต้นเดือนกรกฎาคม 2542 เป็นต้นมา

ในเดือนธันวาคม 2531 นิตยสาร *The Economist* จัดอันดับนักเศรษฐศาสตร์ดาวรุ่ง ทั้งนี้จากการประเมินความโดดเด่นของงานวิชาการ และจากการประมวลความเห็นของนักเศรษฐศาสตร์ชั้นนำ *The Economist* เลือก 'ดาวรุ่ง' จำนวน 8 คน ซึ่งเชื่อมั่นว่า จะมีบทบาทในการบุกเบิกพรมแดนแห่งความรู้ในอนาคต ในเวลานั้น ดาวรุ่งทั้ง 8 คนล้วนแล้วแต่มีอายุต่ำกว่า 40 ปี สังกัด M.I.T. จำนวน 2 คน มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด 4 คน มหาวิทยาลัยชิคาโกและมหาวิทยาลัยพรินซ์ตันแห่งละ 1 คน ในจำนวนนี้เป็นชาวต่างชาติที่ทำงานในมหาวิทยาลัยอเมริกัน 3 คน (ได้แก่ Jean Tirole, Alberto Alesina และ Andrei Shleifer) นอกนั้นเป็นชาวอเมริกัน (ดูตารางที่ 1)

สิบปีให้หลัง การณ์ปรากฏว่า ดาวรุ่งทั้ง 8 ล้วนมีบทบาทในการพัฒนาองค์ความรู้ในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สมดังความคาดหวัง เพียงแต่ว่าวิถีชีวิตของแต่ละคนแตกต่างกันไป ซัมเมอร์สติดอยู่ในบัญชีดาราของนิตยสาร *The Economist* ด้วย ในกลุ่มดาวรุ่ง 8 คนนี้ มีอยู่ถึง 3 คนที่เบี่ยงเบนวิถีชีวิตจากโลกวิชาการไปสู่โลกของการกำหนดนโยบาย นอกจากซัมเมอร์สแล้ว ก็มีเจฟฟรีย์ ซัคส์ (Jeffrey Sachs) และอันเดร ชไลเฟอ์ (Andrei Shleifer)

เจฟฟรีย์ ซัคส์ สังกัดมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดคู่เคียงกับซัมเมอร์ส งานวิชาการแรกเริ่มที่สร้างชื่อเสียงให้แก่ ซัคส์ ก็คือ การวิเคราะห์ภาวะการว่างงานที่ถึบตัวเพิ่มขึ้นในทศวรรษ 2510 และการวิเคราะห์ความไม่สมบูรณ์ของตลาดแรงงาน *The Economics of Worldwide Stagflation* ซึ่งซัคส์เขียนร่วมกับไมเคิล บรูโน (Michael Bruno) ซึ่งต่อมาดำรงตำแหน่งผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยอิสราเอล เป็นงานที่นักศึกษาเศรษฐศาสตร์ในทศวรรษ 2520 ต้องอ่าน ในเวลาต่อมา ซัคส์หันไปจับงานวิเคราะห์ปัญหาภาระหนี้ต่างประเทศ เขาก้าวไปสู่ปริมณฑลของการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ ด้วยการเป็นที่ปรึกษารัฐบาลโบลิเวียในการกอบกู้เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ ซึ่งทำให้เขามีงานวิชาการเกี่ยวกับเศรษฐกิจละตินอเมริกาในเวลาต่อมา

แต่งงานที่ทำให้ซัคส์เป็นที่รู้จักกันในวงกว้าง ก็คือ การเป็นที่ปรึกษารัฐบาลโปแลนด์ในการปฏิรูปเศรษฐกิจ ในการปรับระบบเศรษฐกิจจากระบบคอมมิวนิสต์มาสู่ระบบทุนนิยม ซัคส์เห็นว่าจะต้องใช้วิธีการปรับตัวชนิดเฉียบพลัน คู่เคียงกับการใช้ไฟฟ้าช็อกคนที่ เป็นโรคประสาท ด้วยเหตุนี้ *Shock Therapy* จึงเป็นยานานเอกที่ซัคส์แนะนำประเทศต่างๆ ในยุโรปตะวันออกให้ใช้ เมื่อการปฏิรูปเศรษฐกิจยังไม่สามารถช่วยให้ประเทศเหล่านี้พ้นจากภาวะวิกฤต ซัคส์มักจะอ้างว่าเป็นเพราะประเทศเหล่านี้ใช้ *Shock Therapy* ไม่มากพอ

นับตั้งแต่เกิดวิกฤติการณ์การเงินเอเชียปี 2540 เป็นต้นมา ชักส์หันมาวิเคราะห์วิกฤติการณ์ครั้งนี้ และเสนอบทวิเคราะห์ว่า ภาวะตื่นตระหนกทางการเงิน (Financial Panic) ทำให้วิกฤติการณ์การเงินเอเชียลุกลามอย่างรวดเร็วและร้ายแรง ชักส์เป็นคนแรกๆที่ออกมาวิพากษ์กองทุนการเงินระหว่างประเทศว่า วางยาเยียวยาเอเชียตะวันออกไม่ถูกทาง แต่ที่จริงแล้ว ชักส์เป็น 'อริ' กับกองทุนการเงินระหว่างประเทศมาช้านานแล้ว เขาไม่เพียงแต่วิพากษ์บทบาทของกองทุนการเงินระหว่างประเทศในละตินอเมริกาเท่านั้น หากยังโจมตีว่า เงื่อนไขการดำเนินนโยบาย (Policy Conditionalities) ที่กองทุนการเงินระหว่างประเทศบังคับให้รัสเซียและประเทศต่างๆในยุโรปตะวันออกต้องปฏิบัติเป็นเงื่อนไขที่ไม่ถูกต้องอีกด้วย

ชักส์มีไช่ดาวรุ่งเพียงคนเดียวที่ 'หากิน' กับการล่มสลายของอาณาจักรโซเวียต อันเดร ชไลเฟอร์ก็อยู่ในกลุ่มนี้ด้วย ชไลเฟอร์เป็นชาวรัสเซียผู้ยึดโยงกับสำนักเศรษฐศาสตร์นีโอคลาสสิก เดิมสังกัดมหาวิทยาลัยชิคาโก แต่ต่อมาย้ายมาอยู่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด งานวิชาการแรกเริ่มมุ่งศึกษาตลาดการเงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประพฤติกรรมและบทบาทของผู้ซื้อขายหลักทรัพย์ประเภทที่เรียกว่า Noise Traders ผู้ซึ่งไม่มีสารสนเทศที่สมบูรณ์เกี่ยวกับตลาด ในเวลาต่อมา ชไลเฟอร์มีงานวิชาการในสาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจและเศรษฐศาสตร์การพัฒนา

ภายหลังการล่มสลายของอาณาจักรโซเวียต ชไลเฟอร์เข้าไปเป็นที่ปรึกษารัฐบาลรัสเซียในด้านการถ่ายโอนการผลิตไปสู่ภาคเอกชน (Privatization) ซึ่งก็เอื้อให้เขาสามารถผลิตงานวิชาการในด้านการธำรงรักษารัฐวิสาหกิจและการบริหารธุรกิจ (Corporate Governance)

ดาวรุ่งอีกสองคนมิได้กระโดดเข้าสู่โลกการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกระบวนการกำหนดและบริหารนโยบาย หากแต่ 'หากิน' กับโลกหนังสือ พอล ครุกแมน (Paul Krugman) และเกร็กกอรี่ แมนคิว (Gregory Mankiew) อยู่ในกลุ่มนี้

พอล ครุกแมนแห่ง M.I.T. มีชื่อเสียงจากการพัฒนาทฤษฎีการค้าเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Trade Theory) อันถือเป็นทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศสมัยใหม่ (New Trade Theory) ครุกแมนเสนอบทวิเคราะห์อันได้บทสรุปแตกต่างจากสำนักคลาสสิกว่า การค้าเสรีมิได้ช่วยเพิ่มพูนสวัสดิการของประเทศคู่ค้า เพราะโลกแห่งความเป็นจริงมิได้เป็นไปตามข้อสมมติของสำนักคลาสสิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่มีได้มีการแข่งขันที่สมบูรณ์ (perfect competition) อุตสาหกรรมที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีมักจะมีผู้ผลิตน้อยราย (Oligopoly) มิหนำซ้ำผลผลิตยังเพิ่มตามขนาดการประกอบการ (Increasing Returns to Scale) อีกด้วย ในสภาพการณ์ดังกล่าวนี้ นโยบายการค้าเชิงยุทธศาสตร์จะเป็นประโยชน์มากกว่านโยบายการค้าเสรี ด้วยบทวิเคราะห์เช่นนี้ ครุกแมนจึงมี

ความเห็นแตกต่างจากจักดิษ ภควตี (Jagdish Bhagwati) ผู้เป็นอาจารย์ โดยที่ทั้งสองมักจะมีวิวาทะเกี่ยวกับนโยบายการค้าเสรีอยู่บ่อยครั้ง

ทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศมิใช่ปริวิตถลเดียวที่สร้างชื่อเสียงให้แก่ครูกแมน เขายังมีงานวิชาการจำนวนมากเกี่ยวกับอัตราแลกเปลี่ยน บทวิเคราะห์ว่าด้วย Exchange-Rate Target Zones ให้มีชื่อเสียงแก่ครูกแมนไม่แพ้ทฤษฎีการค้าเชิงยุทธศาสตร์ นอกจากนี้ เขายังมีงานบุกเบิกในด้านภาระหนี้ต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นไปได้ที่การประนอมหนี้จะเป็นประโยชน์แก่ประเทศเจ้าหนี้ ผลงานอันโดดเด่นเหล่านี้ทำให้ครูกแมนได้รับรางวัล John B. Clark Award

ครูกแมนไม่เป็นที่โปรดปรานของกลุ่มทุนการเงิน Wall Street ดังจะเห็นได้จากการที่ *Wall Street Journal* เล่นงานครูกแมนอยู่บ่อยครั้ง ส่วนสำคัญเป็นเพราะครูกแมนวิพากษ์ตัวแทนของกลุ่มทุนการเงินที่พยายามเป็น ‘ผู้ประกอบการนโยบาย’ (Policy Entrepreneur) ในรัฐบาลชุดต่างๆ โดยปราศจากความรู้ทางเศรษฐศาสตร์ที่ถ่องแท้

ครูกแมนกลายเป็น ‘ขวัญใจ’ ของผู้นำประเทศในเอเชียตะวันออก เมื่อเขาแสดงความเห็นในบทความเรื่อง “The Myth of East Asia Economic Miracle” ว่า ความมหัศจรรย์ทางเศรษฐกิจของเอเชียตะวันออกเป็นเพียงมายาภาพ พร้อมทั้งให้คำพยากรณ์ว่า เอเชียตะวันออกจะไม่สามารถเติบโตในอัตราสูงได้นาน เนื่องจากเป็นการเติบโตด้วยการเพิ่มปริมาณปัจจัยการผลิต (Extensive Growth) หากแต่การเติบโตด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต (Intensive Growth) ไม่เมื่อครูกแมนอย่างกรายมาร่วม *Pacific Rim Forum* ณ ศูนย์การประชุมสิริกิติ์ในเดือนธันวาคม 2538 บรรดานักเศรษฐศาสตร์แห่งเอเชียตะวันออกพร้อมใจกัน ‘เหยียบ’ ครูกแมน แต่แล้วครูกแมนก็กลายเป็น ‘พระเอก’ เมื่อเอเชียตะวันออกเผชิญวิกฤติการณ์การเงินอย่างรุนแรงนับแต่เดือนกรกฎาคม 2540 เป็นต้นมา

ครูกแมนมิได้เลือกเดินบนเส้นทางการเมืองเพื่อมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ หรือเป็นที่ปรึกษาเศรษฐกิจของรัฐบาลต่างประเทศ เขายังคงผลิตงานวิชาการอย่างสม่ำเสมอ และ ‘หากิน’ ในโลกหนังสือด้วยการเป็นคอลัมนิสต์ของนิตยสาร *Fortune* หนังสือพิมพ์ *Financial Times* รวมตลอดจน *Slate* (นิตยสารบน Internet) ผลผลิตอีกส่วนหนึ่งจากการ ‘หากิน’ ในโลกหนังสือ ก็คือ หนังสือหลายต่อหลายเล่มที่มุ่งสู่ตลาดชาวบ้าน และกลายเป็นหนังสือขายดี

เกร็กกอรี่ แมนคิว เดินบนเส้นทางที่คล้ายคลึงกับครูกแมน แมนคิวสร้างชื่อเสียงจากการวิเคราะห์โครงสร้างอัตราดอกเบี้ย และพื้นฐานของสำนักเศรษฐศาสตร์เคนส์ (Keynesian Economics) เขาเป็นผู้นำของสำนัก New Keynesianism

แมนคิวมีได้เปลี่ยนวิถีชีวิตไปเป็นคอลลัมนิสต์ดุจดังครูกแมน หากแต่หันเข็มไปเขียนตำราเศรษฐศาสตร์ และมีรายได้ชนิดเป็นกอบเป็นกำจากการนั้น ตำรา *Macroeconomics* (Worth Publishers) ที่เขาเขียนกลายเป็นตำราขายดี จน Dryden Press เสนอเงินค่าลิขสิทธิ์ 1.4 ล้านดอลลาร์อเมริกันให้เขาเขียนตำราเศรษฐศาสตร์เบื้องต้น นับเป็นค่าลิขสิทธิ์ที่สูงเป็นประวัติการณ์ *Principles of Economics* ของแมนคิวกลายเป็นตำราเศรษฐศาสตร์เบื้องต้นที่ขายดี จุดเด่นของตำราเหล่านี้อยู่ที่การใช้ภาษาง่าย ๆ ในการอธิบายเรื่องยากและซับซ้อน การดึงข้อมูลจากโลกที่เป็นจริงเพื่อเปรียบเทียบกับบทวิเคราะห์ทางทฤษฎี และการประมวลผลบทวิเคราะห์ของสำนักเศรษฐศาสตร์ต่างๆอย่างรอบด้าน

จั่ง ตีโรล (Jean Tirole) และอัลแบร์โต อเลสสินา (Alberto Alesina) ยังคงเฝ้าหอคอยงาช้างคู่เคียงกับเมื่อกว่าทศวรรษที่แล้ว

จั่ง ตีโรล เป็นนักเศรษฐศาสตร์ชาวฝรั่งเศส มีผลงานโดดเด่นในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์จุลภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดองค์กรทางด้านอุตสาหกรรม (Industrial Organization) ตีโรลใช้ทฤษฎีเกม (Game Theory) ในการบุกเบิกพรมแดนแห่งความรู้ในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรม

อัลแบร์โต อเลสสินา เป็นนักวิชาการชาวอิตาลี สังกัดทั้งคณะรัฐศาสตร์และคณะเศรษฐศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด มีผลงานสำคัญในการนำทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มาวิเคราะห์ประพฤติกรรมและปรากฏการณ์ทางการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการวิเคราะห์วัฏจักรธุรกิจการเมือง (Political Business Cycle) นับเป็นผู้บุกเบิกเศรษฐศาสตร์การเมืองสมัยใหม่ที่รู้จักกันในชื่อ Political Economics หรือ New Political Economy อเลสสินาเคยเป็นที่ปรึกษารัฐบาลอิตาลีและเป็นคอลัมนิสต์ในหนังสือพิมพ์ในอิตาลีเป็นครั้งคราว แต่งานหลักยังคงเป็นการผลิตงานวิชาการ

แซนฟอร์ด กรอสแมน (Sanford Grossman) เป็นดาวรุ่งเพียงคนเดียวที่ออกไปจากชุมชนวิชาการ โดยไปตั้งบริษัทธุรกิจของตนเอง และอาจเป็นผู้ที่มีฐานะดีที่สุดในกลุ่มดาวรุ่งทั้ง 8

กรอสแมน เป็นลูกศิษย์ของโจเซฟ สติกลิตซ์ (Joseph E. Stiglitz) ที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน (Princeton University) มีผลงานโดดเด่นในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สารสนเทศ (Economics of Information) เขาเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงในทศวรรษ 2530 จนได้รับรางวัล John B. Clark Award คู่เคียงกับซัมเมอร์สและครูกแมน

ในปี 2541 นิตยสาร *The Economist* สำนวณความเห็นผู้นำในวงวิชาการเศรษฐศาสตร์ เพื่อตอบคำถามว่า ใครเป็นดาวรุ่งในวงวิชาการเศรษฐศาสตร์ในทศวรรษ 2540

ผลการสำรวจพบว่า คำตอบที่ได้รับไม่มีเอกภาพ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ไม่พบดวงดาราที่เด่นชัดในวงวิชาการเศรษฐศาสตร์ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะวงวิชาการเศรษฐศาสตร์ขาดแรงดึงดูดผู้มีความสามารถอันสูงส่งเข้ามายึดกุมอาชีพนี้ ตลอดทศวรรษ 2530 เมื่อภาวะเศรษฐกิจฟองสบู่ขยายตัวในหลายๆและตลาดการเงินระหว่างประเทศขยายพรมแดนครอบคลุมพื้นที่พิภพ ภาคเศรษฐกิจการเงินสามารถดูดซับบุคลากรที่ทรงความรู้ความสามารถ และที่เป็นมันสมองชั้นยอดของโลก เนื่องจากสามารถเสนอจ่ายเงินเดือนและผลตอบแทนอื่นๆสูงกว่าภาคเศรษฐกิจอื่นใด วงวิชาการเศรษฐศาสตร์มีอาจแข่งกับภาคเศรษฐกิจการเงินในการแย่งชิงทรัพยากรมนุษย์ได้ อีกส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะการขาดวาระการวิจัย (Research Agenda) ที่ชัดเจน หลังจากวิกฤติการณ์น้ำมันปี 2516 วงวิชาการเศรษฐศาสตร์มีวาระการวิจัยที่ชัดเจน หากมิใช่เป็นการทำวิจัยเพื่อสนับสนุนสำนักความคิด Rational Expectations และ New Classical Economics ก็เป็นการทำวิจัยเพื่อสนับสนุน New Keynesian Economics ครั้นย่างเข้าสู่ทศวรรษ 2530 วาระการวิจัยเริ่มขาดความเด่นชัด นักเศรษฐศาสตร์แต่ละคนต้องแสวงหาวาระการวิจัยเอง

รายชื่อนักเศรษฐศาสตร์ดาวรุ่งในทศวรรษ 2540 ปรากฏในตารางที่ 2 ผู้คนนอกวงวิชาการเศรษฐศาสตร์ยากที่จะรู้จักคนเหล่านี้ได้ แม้ในหมู่นักเศรษฐศาสตร์ด้วยกัน ก็ยากที่จะติดตามผลงานของดวงดาราเหล่านี้ได้หมด นิตยสาร *The Economist* สร้างชื่อในการทำนายนักเศรษฐศาสตร์ดาวรุ่งในทศวรรษ 2530 มาแล้ว จึงเป็นเรื่องน่าติดตามว่า ทำเนียบดวงดาราในวงวิชาการเศรษฐศาสตร์ในทศวรรษ 2540 จะตรงต่อความเป็นจริงหรือไม่

ตารางที่ 1

นักเศรษฐศาสตร์ดาวรุ่งในทศวรรษ 2530
จากการจัดอันดับของนิตยสาร *The Economist*

นาม	สถาบันที่สังกัด
1. Paul Krugman	M.I.T.
2. Jean Tirole	M.I.T.
3. Jeffrey Sachs	Harvard
4. Lawrence H. Summers	Harvard
5. Gregory Mankiew	Harvard
6. Alberto Alesina	Harvard
7. Andrei Shleifer	Chicago
8. Sanford Grossman	Princeton

ที่มา *The Economist* (December 24, 1988)

ตารางที่ 2

นักเศรษฐศาสตร์ดาวรุ่งในทศวรรษ 2540

จากการจัดอันดับของนิตยสาร *The Economist*

นาม	สถาบันที่สังกัด
1. Michael Kremer	M.I.T.
2. Glenn Ellison	M.I.T.
3. Edward Glaeser	Harvard
4. Caroline Hoxby	Harvard
5. David Laibson	Harvard
6. Casey Mulligan	Chicago
7. Steve Levitt	Chicago
8. Richard H. Thaler	Chicago
9. Wolfgang Pesendorfer	Princeton
10. Timothy Feddersen	Kellogg School of Business
11. Matthew Rabin	University of California, Berkeley

ที่มา *The Economist* (December 19, 1998)